

det er kun, naar man finder, at Grundene ere gyldige, efter at man har undersøgt dem, at man tager dem. Jeg tror isørigt, at det staar Finantsudvalgets Medlemmer frit for at stemme, som de ville; men jeg har for Nesten ikke hørt, at noget Medlem vil forandre sin Stemmegivning, saa jeg antager heller ikke, at det vil ste. Spørgsmaalet om, hvorvidt de Paagjældende skulle være forpligtede til at gjøre Indbetaling i Forstærkningsfonden eller ikke, betragter jeg som afgjort ved de to første Linier i Lovforslaget, idet det der hedder: „Statens Rentegaranti for de til Anlægget af den lolland-falsterfke Jernbane medgaaede Summer kan paa de i Lov af 25de Mars 1872 § 5 fastsatte Vilkaar af Regjeringen udvides til at omfatte den Kapital“, osv., og denne Betingelse er netop Indbetalingen til Forstærkningsfonden (Indenrigsministeren: Ja!). Jeg hører, at den ærede Indenrigsminister bekræfter det; der kan altsaa ingen Tvivl være derom, og jeg har heller ikke hørt det modsiges af det ærede Medlem for Vedby (Tauber). Sagen er jo aldeles tydelig, og det var ogsaa kun under denne Forudsætning, at Finantsudvalget, hvad jeg ogsaa i sin Tid udtalte som Ordfører, gik ind paa at anbefale Rentegarantien.

Tauber: Jeg skal ikke komme ind paa at fortolke det Skridt, Finantsudvalget har foretaget ved at henvise Andragendet; jeg skal kun udtale som mit personlige Indtryk af Finantsudvalgets Forhold til denne Sag, at Finantsudvalget har været i Blød Stemning ved den paagjældende Særlighed, og at det neppe har foranstaltet en saa dybtgaaende Undersøgelse, som den sidste ærede Taler her har antydet. Undersøgelsen er, saavidt mig bekendt, først foretagen paa et langt senere Stadium, efter at Finantsudvalgets Indstilling var vedtagen. Nok sagt, Finantsudvalget har jo indstillet det. Dermed ere de 13 Medlemmer af Udvalget til en vis Grad bundne, og det er jo naturligt, at det ærede Medlem, der var Ordfører for Andragerne (H. Nielsen) til Finantsudvalget, ogsaa gjør sig til Ordfører i denne Sag; han maa saameget mere føle sig opfordret dertil, som dette Tilfælde jo i meget høj Grad ligner det Tilfælde med Herringbanen, som jeg hentydede til forrige Gang. Naar det ene Pengeinstitut skal have en stor Pengebegunstigelse, hvorfor skal saa ikke ogsaa det andet have det; det er den eneste virkelige Grund, jeg kan se. Og dersom det saa kun var Statskassen, det skulde gaa ud over! Nu, saa var det ikke Andet, end hvad man ofte har gjort, Sjøndt jeg ikke finder det rigtigt at gjøre det; men Statskassens Penge have jo Regjeringen og Rigsdagen Naadighed over, og selvgjort er velgjort, saa, naar det besluttet fra alle Sider, kan man ikke beklage sig. Men det er ikke Statskassen, det kommer til at gaa ud over. Det er en ny og noget fri

Fortolkning, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) gav af Lovforslaget; jeg har ikke, før jeg nu hørte det af ham, troet, at Meningen var, at der skulde tilskydes 48,000 Kr. til Forstærkningsfonden, for at Loven kan træde i Kraft. Men lad os nu først se det fra een Side. Var det Tilfældet, maatte det være det paagjældende Pengeinstitut eller Selskab eller overhovedet de, der have Interesse deri, der komme til at tilskyde de 48,000 Kr., og mon det skulde være af nogen videre Betydning for dette Selskab eller Pengeinstitut at faae denne Rentegaranti mod at bringe dette Offer? Det er vistnok temmelig tvivlsomt; men jeg vil først og næst bekræftet forud af den ærede Minister, hvorvidt der i Virkeligheden skal tilskydes 48,000 for de 240,000 udvidet Rentegaranti eller 80,000 Kr. for de samlede 400,000 Kr. Jeg ønsker bekræftet af den ærede Minister, hvad der her er sagt, at Betingelsen for, at Loven, saaledes som den er fremsat af Regjeringen, skal kunne træde i Kraft, er, at der tilskydes 80,000 Kr. til Forstærkningsfonden. Men lad os betragte Sagen paa den anden Side. Naar nu de 80,000 Kr. blive tilskudte, hvoraf de 48,000 altsaa vedkomme de 240,000 — de 32,000 Kr., der vedkomme de 160,000, taler jeg ikke om, dem rører jeg ikke ved, thi derom er der ikke Strid; jeg holder mig kun til de 48,000, der skulde tilskydes for de 240,000, — saa tillader jeg mig fremdeles at spørge den ærede Minister, om der ikke i det Dieblis, Loven bliver stadfæstet, eller i alt Fald den 1ste Oktober, vil være forfaldet af Forstærkningsfonden 48,000 Kr. til Bedste for Selskabet? I saa Tilfælde vil altsaa hele det Bælsb, der i dette Dieblis skulde tilskydes, falde tilbage til den, der tilskyder det; men saa vil for Fremtiden Forstærkningsfonden komme til at tilskyde 9,600 Kr. aarlig for de 240,000 Kr. mere, end det efter den gamle Lov burde tilskyde, og disse 9,600 aarlig vilde da utvivlsomt gaa ud af det Bælsb, som Forstærkningsfonden allerede nu udgjør, eftersom de 48,000 Kr. eller 80,000 Kr. som blive tilskudte, for at denne Lov skal træde i Kraft, blive tilbagebetalte umiddelbart derefter. Selv om den Fortolkning, som er fremsat af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), finder den ærede Ministers Medhold, vil der for Fremtiden, fra 1ste Oktober 1880 at regne, være at udrede 9,600 Kr. aarlig af Forstærkningsfonden mere end hidtil, og selvfølgelig vil det Samme gjælde, om ikke ganske i samme Omfang, som jeg før sagde, saa dog at i en temmelig lang Aarække vil den Del af de lolland-falsterfke Grundeiere, som har bidraget til Forstærkningsfonden, komme til at bære Byrden ved den sørgede Rentegaranti; det bliver slet ikke Statskassen, som kommer til at yde dette Bidrag, men vi disponere herved over fremmede Folks Penge paa en Maade, som staar i